

VASI SZABÓ JÁNOS

A GRÁNÁTALMAFA

I.

Freiburg városa a múlt fél évszázadban rohamosan fejlődő mezőgazdasági központtá vált. A Schwarzwald-hegység déli lankáinak narancs, citrom, jujuba és szőlőtermő területe az Európai Föderáció déligyümölcs szükségletének hetven százalékát fedezte. A termesztés és a kutatás központja a freiburgi J. F. Weinberger Kertészeti Egyetem volt immár évtizedek óta.

II.

A forró fön* lecsapott a kopár Günsberg keleti oldalára. Több ezer köbméter homok lódult meg, csak a békésen csordogáló Raab mocsaras völgye, s a Nord-Süd Kontinentális-autópálya kiemelkedő töltése fékezte meg fergeteges rohamát. A pár csöpp eső Semmering mandulafenyő ligeteire hullt...

Négyen kuporogtak az összeroskadt sátor vászna alatt. Bár a vihar félóráig sem tartott, Roland Schneider óráknak érezte. Társai: a hórihorgas Karl-Heinz és Jürgen, meg a tömzsi Mehmet egy litert leizzadtak a füledt ponyva alatt. A hőségénél is rosszabb volt a mákszemnyi, hajukba, ruhájuk alá furakodó por. Roland lehunytt szemhéja ellenére apró tűszúrásokat érzett, mint az óvatlan lakatos, aki pajzs nélkül hegeszt.

Dühük a campus gondnokára, a vén Stifterre irányult. Ha az a rohadék tíz perccel később kezdi a létszámenlőnést – a füves cigi füstje kámforként elillant volna a körlet levegőjéből – most Oslo vagy Trondheim páras almaültetvényein ritkítanak a természet; ami még jobb: Pomeránia kajsziföldjein kergetnék a forróvérű lányokat!

De lebuktak; s most itt szagolják egymás verítékszagát az MDW** -ben, a halálra ítélt pusztá nyugati szélén.

A vihar elmúltával előbújtak a vászon alól. A néhány éve még reménytelinek tűnő szőlősorokról elhordta a szél a homokot. A szürkére kövesedett altalajból úgy meredtek elő a karók, mint csatatéren a földbeszúrt lándzsák.

---

* *Fön* – forró, száraz bukószél

** *MDW* – Mitte Donau Wüste

A társaságból Mehmet tért először magához – hiába: déli vér –, fölkapott két rozsdás vödört és elindult az artézi kút barnára korrodált fogantyúja felé. A mozdulatai megdermedtek. Két alak bújt elő a kút mellett összerakott homokfogók alól. Mint porfürdőzőz teve púpjai: gyerekkorban lévő barna fiúcska és egy fekete hajú, szénszemű idősebb lány.

– Vigyázzatok! Két cigány! – kiáltott hátra. Karl-Heinz rögtön a vödörkhöz ugrott, Roland keze önkéntelenül az övre akasztott kulacsot kereste. Jürgen felmordult:

– Nem loptak el valamit? Meg van minden, fiúk?

– Mit kerestek itt?! – Mehmet az MDW keveréknyelvén rivallt rájuk, a fiúcska ijedten hátralépett, a lány a zömök fiatalember válla fölött Rolandra nézett. Szemei felragyogtak és gyors, hadaró nyelvéen hozzá intézte a szavait.

– Mit karattyol ez a bula? Értesz valamit belőle, Schneider? – kérdezte Jürgen csodálkozva.

Mehmet, látva Roland meglepett arcát lassan fordított: - Azt mondja, hogy a közeli kihalt városban termő almafára letek az öccsével. De ez lehetetlen! Az alma innen félezer kilométerrel északabbra él csak meg! Lehet, valami savanykás opuntiót találtak, azzal keveri össze. Láthatóan habókos a csaj!

– Vagy a romok közé akar csalni, ott a família jól eltángál és kirabol! – vetette közbe Karl-Heinz undorral. Mehmet azonban a lány pártjára állt: ismer-te a déli pusztában kóborló roma-karavánok népét, s ez a lány magasabb, erősebb és világosabb bőrű volt, mint akiket látott. Talán egy megesett „báriséj” félvér utóda lehetett, akit az anya halála után elzavart a vajda.

– Fiúk! Az egyetem szabályzata kimondja: ha a szakmai gyakorlaton bárki a szélsőséges körülményeket elviselő gyümölcsfajtát talál, köteles magot vagy oltóágat begyűjteni róla! Roland, ez a bula neked megmutatná, hogy hol van! Menj velem! A kis csávót itt tartjuk túsznak!

Schneider kelleetlenül összeszedte a társai kulacsait és a cigány nyomában elindult nyugatnak. Meredeken ívelő kopár domboldalon kapaszkodtak fel. Mögötte élettelen sík vidék terült el. Onnan látni lehetett Günsberg horizont fölé emelkedő sötét, fűrészfogszerű vonulatát.

– Hogy hívnak? Van egyáltalán neved? – ennyit tudott a keveréknyelvből, ám a lány szemében értelem gyúlt.

– Orsa! Én Orsa! – bökött a mellére, fehér fogsora Blendamed-reklámként villogott. A mosoly huncut szikrákat robbantott a csinos arc szegleteibe. Rajongó pillantásától Roland kényelmetlenül érezte magát. Jürgen szavai jutottak eszébe az odenburgi roma-vásárból: „Szexelni jó a cigánylánnyal, de tartósan összeállni nem szabad velem! Körül sem nézel, már ott szaladgál hét-nyolc purdú, amiből esetleg kettő-három a tiéd! Ezek a bulák huszonöt évesen már tehenek, harmincévesen úgy néznek ki, mint egy lestrapált ötvenes bajor nő.”

Orsa keze hozzáért a fiú combjához, elkapta, s előre mutatott. A távolban délibábként vibrált az elhagyott város. Roland felsóhajtott:

– Látom, Orsa! Kövek a pusztán.

Elkopott aszfaltúton közelítették meg. Leszakadt tetejű, bedőlt téglapületek, homokkal befutott sivár kertek maradványai közt. A fölborított, útszélien hagyott autók rozsdás vázai tovább erősítették a temetői hangulatot.

A lány előresietett, harmonikus mozgása olyan volt, mint májusi szélben hajladozó aranyeső. Schneider a kése bőrtokját szorongatta, de egyetlen lélekkel sem találkozott.

A város centrumában jártak, amikor a lány megállt: egy kidőlt oszlopokból álló, még a leomlott betonfalaknál is sokkal régebbi kőszentély előtt. Repedezett homlokzatán Schneider felismerte a letűnt kor rúna-betűit. Megpillantotta...

Előtte, a sűrű törmelék halma közt arasznyi vastag törzsű, bojtos-fejű fáska zöldellt! Az apró levelek, s hosszú tövises hónaljában lángvörös virágok pompáztak! A vékony barna ágak meghajoltak az ökölnyi-nagy piros termések súlya alatt; rajtuk a csészelevelek, mint apró koronák...

Orsa odalépett a fához – mielőtt a fiú rászólhatott volna – leszakított egy „almát”. Ügyesen kettétörte. A kemény héj alól gránátékkövek ragyogtak elő, s a kicsorduló lé csillámló kárminvörösre festette a lány ajkait.

Roland elfogadta a gyümölcs felét; teste hozzáért az izmos, pihegő testhez. Orsa ajkán a csók épp oly édes-savanyú volt, mint a gránátalma íze.

III.

A Schwarzwald-hegység déli vonulatai a narancs, citrom, jujuba és szőlő hazája. De Freiburg városa a megújulást, szerelmet hozó tavaszt a gránátalma égővörös virágával köszönti.

Roland Schneider nemesítő „Rubin Steine in der Wüste”-je meghódította a Föderáció és Grönland piacait. Munkássága elismeréseként egyetemek, kutatóintézetek tiszteletbeli tagjává választották.

Felesége, Orsa Schneider hat gyermekkel ajándékozta meg: három lenszőke, tengerzöldszemű fiúval és három aranyhajú, búzavirágszín szemű lánnyal.